

z 15. února 1927, který tvrdí, že jízda i s čekáním ve V. netrvala déle než hodinu. Čekací doba nemohla tedy trvati $\frac{3}{4}$ hodiny, zvláště když st-I uvedl, že po čísle popisném ve V. pátral.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto: — — — —

Zmíněná vyhláška spojených politických úřadů I. stolice v Praze ze 7. června 1923 skládá se ze dvou částí. V první části se uvádějí ve známost sazby, jež stanovila zsp v Praze na základě odst. 1 a 3 § 51 živn. ř. pro provozování živnosti dopravy osob nájemními automobily. Uvádí se tu, že sazba I. za 1 km činí 4 Kč, sazba II. za 1 km 6 Kč a sazba III. za 1 km 8 Kč, základní sazba 10 Kč, za zavazadlo těžší než 10 kg 5 Kč a za čekání za hodinu 20 Kč, a stanoví se tu dále, kdy které sazby sluší použití a jak jest účtovat jízdy na venek. Ve druhé části se vyhlášíje úprava živnosti dopravy osob nájemními automobily provedená spojenými politickými úřady I. stolice na základě § 54 odst. 2 živn. ř., podle které veškeré vozy k dopravě osob používané musejí býti opatřeny taxametry tak zařízenými, aby správné sazby podle kterékoli z těchto tříd i plat počáteční a dobu čekací v celkové sumě ke konci jízdy vykazovaly, aby všeliké změny a machinace s nimi byly vyloučeny. Dále se tu stanoví, že jakmile bude zavedeno úřední cejchování taxametrů, musejí tyto také všem cejchovným předpisům vyhovovati, že vozy s taxametry nevyhovujícími jsou z dopravy osob a z veřejného stanoviště vyloučeny a že policejní a živn. úřad může kdykoli na účet koncesionáře provést zkoušku, zdali taxametr vyhovuje, způsobem, jaký uzná za vhodný. Přestupky této vyhlášky trestají se — jak se v ní uvádí — podle VIII. a IX. hlavy živn. řádu. Konečně se ve vyhlášce uvádí, že řidiči automobilů jsou povinni vyhlášku tuto míti stále u sebe a jí se na požádání cestujícím i orgánům vykáhati.

Podle toho zakládá skutkovou podstatu přestupku zmíněné vyhlášky buď překročení stanovených sazeb nebo nedbání předpisů o taxametrů a o vykazování se vyhláškou. Nic takového však žal. úřad st-li za vinu neklade, nepopíraje, — na rozdíl od úřadu I. stolice — správnost tvrzení st-le, že měl taxametr v pořádku a že také podle něho účtoval, nýbrž shledáváje skutkovou podstatu přestupku vyhlášky spojených politických úřadů I. stolice v Praze ze 7. června 1923 v tom, že st-I požadoval jízdné za dobu připadající na hledání cíle udané cesty a náhradu za čekání za dobu delší, než skutečně čekal. Takové jednání však ve zmíněné vyhlášce za přestupek prohlášeno není a nelze proto za ně — i kdyby bylo zjištěno — ukládati tresty podle předpisů živn. řádu.

Č. 10.726.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí. — Řízení správní (Slovensko): Podle dávkového řádu č. 143/1922 Sb. platí pořad instanční, tam stanovený, také pro rozhodování o přípustnosti opravného prostředku podaného proti vyměření dávky.

(Nález ze dne 21. září 1933 č. 15.923.)

V ě c: Magdalena K. v R. proti obecnímu zastupitelstvu obce R. o přípustnost opravného prostředku.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušují pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Smlouvami trhovými z 1. prosince 1924 prodala st-lka nemovitosti v obci R. ve vložkách pozemnoknižních č. . . . za 17.500 Kč a 17.500 Kč. Platebními rozkazy ze 13. září 1930 vyměřil starosta obce st-lce dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí. Obecní zastupitelstvo podaná odvolání zamítlo. Další odvolání podepsaná jen nevykázaným právním zástupcem Drem Antonínem P. obecní rada výměry z 8. ledna 1931 ve smyslu § 5 zák. čl. XX:1901 odmítla, poněvadž byla podána stranou nelegitimovanou. — Stížnosti do těchto výměrů obecní zastupitelstvo nař. rozhodnutími zamítlo jako neodůvodněné a připojilo právní poučení, že z rozhodnutí není dalšího opravného prostředku.

Maje rozhodovati o stížnostech, musil se nss z povinnosti úřední zabývatí otázkou, zda předmětem stížnosti je rozhodnutí poslední přípustné stolice administrativní po rozumu § 5 odst. 2 zák. o ss.

Pravidla o vybírání dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí, vydaná vl. nař. č. 143/22, kterých je v těchto případech použití, když převody zavdavší příčinu k vyměření dávky, staly se 1. prosince 1924, jednají o opravných prostředcích v § 19, který ustanovuje, že z plat. rozkazu, vydaného podle § 18 starostou obce, lze podati odvolání, o němž rozhoduje obecní zastupitelstvo, a do rozhodnutí obecního zastupitelstva lze si stěžovati k bezprostřednímu úřadu dohlédacímu, a v dalším postupu instančním k vyššímu dohlédacímu úřadu. Tímto předpisem upravena tedy všeobecně otázka přípustnosti opravných prostředků a instančního pořadu pokud jde o vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V daném případě šlo o odvolání z rozhodnutí obecního zastupitelstva, vydaných o rekursech do plat. rozkazů starosty obce. Není tedy pochybností, že šlo o případ spadající pod ustanovení § 19 dávk. prav. Ovšem jednalo se o otázku přípustnosti onoho odvolání. Než otázku přípustnosti opravného prostředku musí si řešiti zpravidla úřad povoláný rozhodovati o opravném prostředku meritorně, a jenom na základě výslovného předpisu lze uznati pro spornou otázku přípustnosti opravného prostředku instanční pořad jiný nežli který platí pro otázku meritorní. Takový předpis obsahuje ovšem § 5 zák. čl. XX:1901, žal. úřadem, resp. obecní radou dovolaný. Než ustanovení tohoto § 5 dlužno pro obor dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí podle vl. nař. č. 143/22 pokládati za změněné výše citovaným § 19 tohoto nař., jež instanční postup ve věcech předpisu dávky té normuje zcela všeobecně, tedy také jde-li o otázku přípustnosti opravného prostředku, a jako norma pozdější deroguje pro svůj obor předpisu § 5 zák. čl. XX:1901.

Podle toho nař. rozhodnutí obecního zastupitelstva nebyla konečná, nýbrž podléhala dalšímu rekursu na bezprostřední úřad dohlédací (okresní úřad), a stížnosti proti nim podané přímo na nss byly by tedy ve smyslu § 5 zák. o ss nepřipustny. Když však žal. úřad připojil k svým rozhodnutím poučení nesprávné, že jsou konečná, uvedl tím sám stranu v omyl a svedl ji k tomu, že místo řádného instančního odvolání podala stížnost přímo k nss. V tom spočívá podstatná vada řízení. — —